

ΝΙΚΟΣ ΦΡΑΤΖΕΤΗΣ

Η ΧΑΡΤΟΠΕΤΣΕΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Μοῦ λείπει νὰ καπνίζω στὸ παράθυρο.

Ἡ βροχὴ νὰ χτυπάει τὸ τζάμι.

Νὰ εἶναι μεσημέρι – χειμώνας.

Ὅλοι νὰ ανάβουν ἓνα φῶς στὸ σπίτι.

Τὰ παράθυρα εἶναι τὸ μεγάλο δῶρο τῆς ἀρχιτεκτονικῆς στοὺς
ἀνθρώπους.

Μετριάζουν τὸν φόβο τῆς ἀπομόνωσης.

Τὸν φόβο τῆς μοναξιᾶς.

Χρωματίζουν τὶς ὥρες μὲ νόημα.

Πάντα εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔμενα σὲ σπίτι μὲ παράθυρα
παρέα μὲ ἓνα τασάκι, ἓνα τσιγάρο καὶ τὴ γάτα μου.

Νὰ ταξιδεύω μαζὶ μὲ τοὺς περαστικούς στὶς δικές τους ἱστο-
ρίες.

Νὰ ἀπαλύνω μὲ ὅποιον τρόπο μπορῶ τοὺς δικούς τους πόνους.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

- Ἡ νύχτα ἔρχεται
ἀπλώνοντας τὰ μελανὰ φτερά της
καὶ τὸν τυλίγει στὴ σιωπή.
- Ἡ γάτα —οἱ κόρες τῶν ματιῶν της διαστέλλονται— ψάχνει γιὰ
κυνήγι.
Μιὰ φύση ἄγρια,
ποὺ ὑποτάχθηκε ἐκούσια στὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων.
- Ἡ νύχτα ἔρχεται.
Χλωμὴ καὶ διψασμένη,
ζητᾷ στὶς λίγες ὥρες τῆς ζήσης της νὰ τὰ πλανέψει ὅλα!
- Ἐκεῖνος ντύνεται ἐπιμελῶς.
Κόβει τὰ νύχια τῶν χειρῶν,
χτενίζει μὲ βιασύνη τὰ πλούσια μαλλιά του.
- Ἡ νύχτα ἔρχεται.
Μὲ τὸν ρυθμὸ της νὰ ἀλλάζει τόνο ἀνάλογα τὴν ἐποχὴ.
- Ἄγρια κρουστὰ τὸ θέρος,
κιθάρες νὰ ἀνταμώνουν μὲ τὴν ἀνοιξη,
ὁ μελαγχολικὸς ἦχος τοῦ πιάνου τὸ φθινόπωρο
καὶ ὁ λυγμὸς τοῦ σαξοφώνου τὸν χειμῶνα.
- Ἐκεῖνη βάφει τὰ χεῖλη της μὲ ἓνα κόκκινο ἔντονο.
Ἀλλάζει τρεῖς φορές τὰ ροῦχα της
καὶ πρὶν βουρτσίσει τὰ δόντια της καπνίζει ἀκόμα ἓνα τσιγάρο.
Μιὰ ὁμορφη, μιὰ ὑπέροχη γυναίκα.
- Ἡ νύχτα ἦρθε.
Ἐέβαψε τὰ χεῖλη της στὸ στόμα του καὶ ἀνακάτεψε μὲ πάθος
τὰ μαλλιά του.

Ἄποχαιρέτησαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆ δύση τῆς σελήνης.
Ὁ ἥλιος τοὺς ἀντάμωσε γυμνοὺς,
μὲ ἓνα χαμόγελο στὸ στόμα κολλημένο νὰ βλέπουμε μαζὶ τὴν
πρώτη τους ἀνατολή.
Ἡ γάτα ἤρεμη, χωρὶς διάθεση πιά νὰ κυνηγήσει,
κοιμᾶται στὸ κρεβάτι.

Η ΣΤΑΧΤΗ

Ένα γκριζο φῶς κάλυπτε ὅλο τὸ διαμέρισμα.
Σὰν ἓνα σύννεφο στάχτης νὰ ἔχε ἀπλωθεῖ παντοῦ.
Δὲν χαμογελούσαμε πιά.
Ἄπομείναμε μονάχοι.
Κοιτούσαμε τὸ ἄνοστο φαγητὸ στὰ πιάτα μας.
Παίζαμε μὲ τὸ πιρούνι μας ἓνα μικρὸ θεατρικὸ ὃ ἓνας γιὰ τὸν
ἄλλο.
Πότε ἀφαιρώντας τὴ φλούδα ἀπ' τὴν ντομάτα,
πότε μαζεύοντας σὲ σβόλους τὸ ρύζι στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου.
Τὰ βράδια ἀνοίγαμε τὴν τηλεόραση.
Καὶ τίποτα.
Οὔτε ἔρωτας, οὔτε φιλί, οὔτε ἀγάπη.
Μικρὲς προγραμματισμένες ἀνάσες,
νὰ βγάλουμε κι αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, αὐτὸ τὸν μῆνα, αὐτὸ τὸν
χρόνο.
Μιὰ μέρα δὲν γύρισες.
Τὸ περίμενα.
Κάποιος ἀπ' τοὺς δυὸ κάποια στιγμή θὰ ἀντιδροῦσε.
Θυμῶνω πιὸ πολὺ ποὺ δὲν τὸ ἔκανα πρῶτος.
Τὴν ἐπομένη ἔφυγα κι ἐγώ.
Ἔχω τόση στάχτη στὰ πνευμόνια μου, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶμαι σί-
γουρος ἂν θὰ τὰ καταφέρω.

ΟΙ ΓΛΑΡΟΙ

Κατοικῶ κοντὰ στὴ θάλασσα.

Τὸν Ἰούνιο οἱ γλάροι χάνουν τὸν δρόμο τους καὶ πετοῦν πάνω
ἀπ' τὸ μπαλκόνι μου.

Μὰ θὰ βρεθεῖ ἓνας ἢ δυὸ ποὺ θὰ τοὺς ὀδηγήσουν ὅλους πίσω
στὴ θάλασσα.

Θὰ κυκλώσουν τὸ κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ ποὺ τοὺς ἀναλογεῖ
καὶ μὲ περηφάνια καὶ ἀξιοπρέπεια θὰ γυρίσουν στὴ σωστὴ τὴ
ρότα.

Πάντα ὅμως ὑπάρχει ἓνας γλάρος ποὺ δὲν θὰ ἀκολουθήσει τοὺς
ἄλλους.

Θὰ τραβήξει τὸν δικό του δρόμο γιὰ τὴ θάλασσα.

Εἶναι ἡ σιγουριά μου οἱ γλάροι κάθε καλοκαίρι.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Εἶναι τὸ χαμόγελό σου ποὺ δίνει φῶς στὰ μάτια σου.
Τὰ χρυσά σου βραχιόλια ποὺ ἀντανακλοῦν τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.
Τὰ σκουλαρίκια ποὺ κουβαλοῦν ὅλο τὸ μυστήριο τῆς Ἀνατολῆς
στὸ πέρασμά σου.
Τὰ δάχτυλα ποὺ πλέκουν μὲ χάρη τὰ μαλλιά σου.
Ἰκέτες σωρὸ πέφτουν στὰ γόνατά σου.
Πότε γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ ἀλαβάστρινο δέρμα σου
πότε γιὰ νὰ τοὺς χαρίσεις ἓνα μονάχα χαμόγελό σου.
Βρέθηκα καὶ ἐγὼ μπλεγμένος μαζί τους
στὸ γαῖτανάκι τῆς ὀμορφιάς σου.
Ἄδυνατώντας νὰ ξεφύγω.
Τὰ βράδια ἀναρωτιέμαι
ἂν πρέπει κάποτε νὰ κόψω τὴν κορδέλα ποὺ με δένει μαζί σου
ἢ νὰ συνεχίσω χωρὶς ἐλπίδα νὰ γυρίζω
—δορυφόρος τοῦ γέλιου σου—
μέχρι νὰ μπλεχτῶ τόσο πολύ,
ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχει πιά ἐπιστροφή.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Υπάρχουν βράδια που δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.
Ἄναπολῶ στιγμὲς τοῦ παρελθόντος.
Μιὰ νύχτα στὰ εἴκοσί μου χρόνια, στὴν Ἄνδρο,
πὺ ξαπλωμένος κάπνιζα καὶ μ' ἔπνιγε ὁ καπνὸς
δίπλα σὲ μιὰ γυναίκα πάλλευκη.
Τὰ ἀπογεύματα τῶν πρώτων μου ἐφηβικῶν χρόνων πὺ μὲ δυὸ
φίλους κλέβαμε σοκολάτες ἀπὸ μιὰ ἀποθήκη τροφίμων.
Ἔστερα τρέχαμε γεμάτοι ἔνοχές,
μὲ μιὰ πρωτόγνωρη λαχτάρα νὰ δρέψουμε τοὺς καρπούς τῆς
παρανομίας μας.
Τοὺς ἔχω χάσει πιά.
Ἡ ἀυπνία μοῦ θολώνει τὸ βλέμμα.
Πίνω νερὸ καὶ καπνίζω τὸ τελευταῖο μου τσιγάρο.
Τότε ἔρχονται νὰ μὲ ἐπισκεφτοῦν τὰ φαντάσματα.

Ἐνας φίλος μὲ μπλαβισμένο πρόσωπο·
τὸ χεῖλος του κρέμεται σὰν σταγόνα στὰ δεξιά,
ἀκριβῶς ὅπως τὴ μέρα πὺ τὸν θάψαμε.
Εἰσβάλλει στὸ σαλόνι μου σὰν ἄλλος Μωυσῆς
κρατώντας δυὸ βιβλία, ἓνα σὲ κάθε χέρι.
Γελάει μὲ τὸ γέλιο ἐκεῖνο πὺ τράνταζε τὸ πελώριο κορμί του
καὶ μοῦ μιλάει γιὰ τὸ παρόν του,
πὺ γιὰ μένα εἶναι ἤδη παρελθόν.

Καταφτάνει ἢ γιαιγιά μου μὲ ἓνα ξύλινο αὐγὸ στὰ χέρια,
βαμμένο κόκκινο γιὰ νὰ τοὺς σπάσω ὅλους στὸ πασχαλινὸ τρα-
πέζι.

Τῆς θυμίζω ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ὅτι τὸ αὐγὸ τῆς εἶναι πιὰ
ἀέρας.

Τῆς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸ δεχόμεν.

Γελᾷ καὶ χάνεται.

Ἔρχεται ὁ παππούς μου, μὲ τὸ μαλλί του κολλημένο πρὸς τὰ
πίσω,

βγάζει ἓνα κουτάκι σπίρτα ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ζακέτας του καὶ
ἓνα πακέτο τσιγάρα 22.

Κάθεται δίπλα μου στὸν καναπέ.

Χαϊδεύει τὸ περιποιημένο του μουστάκι, ἀνάβει τσιγάρο καὶ
κοιτάζει τὰ κίτρινά του δάχτυλα.

Μὲ ρωτᾷ ἂν θέλω νὰ παίξουμε τάβλι.

Τοῦ ἐξηγῶ πὼς εἶναι ἀδύνατον.

Χαμογελᾷ καὶ σβήνει ἀπὸ τὸ βλέμμα μου.

Χαρούμενα φαντάσματα οἱ νεκροί μου.

Πίνω ἓνα ποτήρι γάλα.

Ἐλπίζω στὶς ὑπνωτικές του ιδιότητες.

Φεῦ.

Ἀνάβω ἓνα τσιγάρο ἀκόμα.

Οὔτως ἢ ἄλλως σὲ δύο ὥρες πρέπει νὰ σηκωθῶ γιὰ τὴ δουλειά.

Εὐτυχῶς ὁ παππούς ξέχασε τὸ πακέτο του.

ΟΙ ΜΟΙΡΕΣ

Οί Μοῖρες δὲν ἦρθαν στὸ βρεφικὸ κρεβάτι μου τὴν τρίτη μέρα.
Ἄπόμεινα δίχως πεπρωμένο.
Καὶ ὅσο καὶ ἂν ἔψαχνα μέσα στὰ βιβλία,
στὰ κορμιὰ τῶν γυναικῶν,
στὰ ξενύχτια μὲ τοὺς φίλους,
δὲν τὶς βρῆκα πουθενά.
Ἐπῆρξα ἓνα ἀπὸ τὰ ἄτυχα παιδιὰ.
Δίχως τὸν μπούσουλα τοῦ πεπρωμένου.
Παρ' ὅλ' αὐτὰ προσπάθησα καὶ τὰ κατάφερα.
Τὰ κατάφερα καλά.
Τώρα ἔχω πάψει πιά ἀπὸ καιρὸ νὰ τὶς γυρεύω.
Κι ἂν γνωρίσω κάποτε κάποια Κλωθὴ ἢ κάποια Λάχηση,
θὰ τοὺς πῶ ὅτι ἀργῆσαν.
Κι ὅταν στὸν δρόμο μου βρεθεῖ ἡ Ἄτροπος,
θὰ τῆς γελάσω κατάμουτρα καὶ θὰ ἀλλάξω ρότα.